

SÁZKA NA 13

ANTONÍN WINTER

Antonín Winter

Narodil se 15. 2. 1934 v Praze. Po absolvování reálného gymnázia vystudoval v Praze fakultu ekonomicko-inženýrskou, směr stavební. I přes technické vzdělání se vedle své práce věnoval literatuře (člen Klubu českých spisovatelů). Po sametové revoluci se pokoušel i podnikat, málo známé je, že krátce prodával mléko a mléčné výrobky ve stánku na Malostranském náměstí a věnoval se prodeji a propagaci své poslední knihy Klíč ke Karlštejnu, kterou nabízel přímo v podhradí hradu. Publikoval v časopisech a novinách: Ahoj na neděli, Mladý svět, Svobodné slovo, Lidová demokracie.

Autorovy práce znají rovněž i zahraniční čtenáři.

Sázka na třináctku

Kriminalista Václav Charvát vyšetřuje v západočeském městě loupež tří miliónů korun z pobočky banky. Podílí se i na vyšetřování případu, v němž se musí seznámit s principem sázení v loterii a který ho přivádí na sérii vražd a posléze i na stopu lupičského gangu. V síti kriminalistů postupně uvízne většina těch, kdo mají s případem něco společného, ale hlavní organizátor stále uniká. Charvát však již začíná tušit, kdo je hlavou bandy a vůbec z toho nemá radost... Díky svému spádnému ději a atraktivnímu tématu byl příběh zfilmován režisérem Dušanem Kleinem.

Antonín Winter

Sázka na třináctku

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© Antonín Winter c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-058-1 (PDF)

OBSAH

- I. PRVNÍ DEN
- II. PŘÍPAD V KORVÍNOVĚ ULICI
- III. METODA MONTE CARLO
- IV. PRAVDA
- ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

I.

PRVNÍ DEN

1.

„Dále!“ zavelel muž ve vedlejší místnosti.

Ostrý hlas pronikl vatováním dveří, aniž ztratil cokoli na své říznosti. Vyskočil jsem, nejistě se usmál na sekretářku a stiskl kliku.

Vteřinu před tím jsem byl odhodlán zapůsobit co nejlepším dojmem. V okamžiku, kdy jsem bral za kliku, se ve mně cosi vzpříčilo. Nevím, jak jinak označit ten protivný stav, kdy se proti své vůli měním v tvrdohlavého berana, jemuž není rady ani pomoci.

Něco se vzpříčí a všechno špatně.

V mém postoji není zbla hrdinství, naopak. Obvykle mě podráždí má vlastní reakce, to, jak úslužně vyskočím a snažím se vyhovět. V tu chvíli se namíchnu sám na sebe a bez ohledu na následky se začnu chovat jako vzdorovitý blázen.

Proto místo abych srazil paty a rázně se ohlásil, tiše jsem zavřel a pronesl co nejcivilněji: „Dobrý den!“

Rozumně vzato, bylo to právě tak dobré, jako kdybych místo toho zahulákal: „Soudruhu majore, poručík Charvát!“ Fakt, že jsem poručík Charvát, měl muž za stolem napsáno mnohokrát v papírech před sebou a o své hodnosti věděl jistě z dřívějšíka.

„Čo to vravíte?“ zahřímal, jako bych ho tím dobrým dnem urazil.

„Dobrý den,“ opakoval jsem zdvořile. Ďáblík ve mně si zamnul ruce: situace špěla bezpečně k průšvihů.

„To som počul. Dobrý deň, dobrý deň,“ opíčil se, „to vás v tej Prahe neučili, ako sa podáva hlásenie?“ Na Prahu měl zřejmě spadeno.

Ztuhl jsem v předepsaném pozoru. „Soudruhu majore, poru —“

Dál jsem se s hlášením nedostal. „Von!“ zařval vítězně.

Nemusel mě pobízet.

Sekretářka na mě nechápavě valila oči. „Říkala jsem vám přece —“ špitala vyděšeně.

Neposlouchal jsem ji. Něco v tom krátkém rozhovoru mi přišlo důvěrně známé. Teprve teď, za dveřmi, mi došlo, že major mluvil slovensky; přesně řečeno onou směsí slovenštiny a češtiny, která je typická pro Slováky usazené v Čechách.

„Jak že se jmenuje?“ přerušil jsem vyčítavé šepotání. „Kdo?“

„No on,“ ukázal jsem hlavou na čalouněné dveře. „Sitenský. Major Sitenský. Ale tak mu, proboha, neříkejte —“

„Vstupte!“ zahřmělo odvedle.

„Tibor?“

Na sekretářku šly mdloby. Ustrašeně přikývla.

Rozrazil jsem dveře a vpadl do kanceláře: „Soudruhu majore, poručík Charvát přišel na váš rozkaz!“

Major spokojeně zabručel a sklonil hlavu.

Byla stejně mohutná, jako když jsem ji viděl naposledy. Jak to, že jsem ji hned nepoznal? To široké rovné čelo porostlé kudrnami je přece stále stejné! Ba ne, není; kudrny ztratily svou ostře hnědou barvu, prokvetly a ustoupily dozadu. Také čelo se pokrylo vráskami.

„Lepšie,“ zafuněl Sitenský. „A tak vždy, keď za mnou prídete! Jasné?“

„Jasné!“

„Provedu! Odpovedáte provedu!“ uvedl se Tibor pohotově do varu. „Tuná je vojna a nie rekreácia! Jasné?“

„Provedu,“ houkl jsem jako na lesy. Ďáblík se zachechtal v radostném očekávání. Věděl jsem, že bude zklamán: Tibor neměl pro takové jemnosti pochopení.

„Tak to má být,“ zahučel a sklonil se nad mými papíry. Zalistroval ve složce a roztržitě mě přejel očima.

Zatvářil jsem se rozpačitě. „Smím se vás na něco zeptat?“

„Dovoľte mi položit otázku!“ explodoval Tibor okamžitě. „Hrozné, súdruh poručík! Kde ste boli na vojne?“

Zajásali jsme s ďáblíkem.

„Nikde, soudruhu majore.“ A aby snad z nastražené pasti neunikl, dodal jsem rychle: „Byl jsem partyzán.“

Naklonil se dopředu a opřel se rukama o stůl. „Co ste boli?“

„Partyzán, soudruhu majore.“

Převrátil několik listů v mých papírech. „Kde?“

„Partyzánská skupina Železná pěst,“ pípál jsem, že by mně nevěřila vlastní máma.

Sitenský zbrunátněl. „Naozaj? Železná päsť? A kto bol vašim veliteľom?“ předl v radostném očekávání.

„Vy, soudruhu majore.“

2.

Chvíli bylo naprosté ticho. Tak naprosté, že otevřeným oknem sem vteklo šumění kolonády, šoupání nohou a nezřetelný hovor lázeňských hostů.

Tibor seděl za stolem a hleděl na mne. Pak, kradmo a stydlivě, sáhl do zásuvky a nasadil si brýle.

„Vášo, ty sopliak!“ zaburácel najednou. Odstrčil židli a zvedl se — rozložitý jako dub, mohutný jako medvěd — roztáhl tlapy a sevřel mě v náručí.

Dojalo nás to oba; prvně a naposledy jsme se takhle sami dva objali, když Tibor rozeznal na kopulích tanků dole v údolí velkou hvězdu. Myslel jsem tenkrát, že mu přeskočilo: praštil dalekohledem o zem a vrhl se na mne. Padli jsme do

bláta a váleli se v něm a on přitom cosi sípal, jediné slovo, které můj vyděšený mozek ne a ne pochopit: lusi, fusi, rusi; RUSI rozbřesklo se mi konečně, RUSOVÉ! zařval jsem a shodil ho se sebe, popadl dalekohled, namířil na ohyb silnice pod námi a do roztřeseného kříže zachytil siluetu tanku s hvězdou na boku.

Ten třaslavý obraz je pryč, nenávratně pryč, a přesto ho nesu v sobě tak jasný, jako bych teprve teď spustil ruku s triedrem, v němž se mi zjevil. Asi ho tak budu vidět až do smrti; doufám, že budu, protože okamžiků, kdy člověk ví, že je šťasten, je v životě pramálo, a je proto dobré, když si je může znovu vyvolat.

„Ach bože, bože, kde sú tie časy,“ vzdychl Tibor a poodstoupil. Snad také jemu vjela do zorného pole paměti kopule první sovětské čtyřiatřicítky.

Odhodil brýle a s rukou na rameni mě vedl ke svému stolu. „Tak čo, už piješ?“ zasmál se. Přece jen si vzpomněl.

Tenkrát jsem nepil, bylo mi sotva sedmnáct, v těch letech je člověk bolavý ideály a hromadou dobrých předsevzetí. Zarostlý Tibor s hrnkem samohonky můj ideál partyzána rozhodně nesplňoval a já byl natolik mladý, že jsem mu to řekl.

Z nejposlednějšího šuplete vylovil láhev Jelínkovy slivovice a dvě hořčičné sklínky. Foukl do nich, snad aby demonstroval jejich čistotu, a nalil. „Na naše stretnutie,“ pozvedl sklenici. Byl zvyklý pít v sérii přípitků; v tom zůstal stejný.

Čichl jsem ke slivovici a z její hebké vůně v duchu vyvolával dusivý smrad lavórovce. Marně. Alkohol byl čirý a voněl utajenou silou. Rozevřel jsem rty a nechal si sklouznout doušek pod jazyk. Pálilo to, ale příjemně, oheň sjížděl po patře dolů, projel jícnem a klesl do žaludku.

„Vida ho,“ zasmál se Tibor a nalil znovu. „Je z teba chlap! A aký si bol chalan, chudý, naničhodný...“ ano, vyděšené mládě, uprchlé z totaleinsatzu, které trpěli v oddílu víc ze soucitu a pro legraci než pro skutečnou pomoc. Také já jsem se změnil.

„A čo ty tuná?“ rozpomněl se Tibor.

„Hlásím se do služby,“ srazil jsem se smíchem pod stolem podpatky. „Posila sboru.“

Tibor se neusmál. „Hm,“ zabručel po chvíli mlčení. „O posilu som žiadal
před tromi rokmi.“

„No a co?“

„Nič. Po troch rokoch — a právě ty. Čudné nie? Mal si nějaký malér?“

Stačilo kývnout.

Stačilo pohnout hlavou a vše bylo v pořádku. Snad by se ani víc nevyptával. V duchu by mě zařadil do skupiny „těch s malérem“, kteří nejsou nebezpeční. Případ vyloupené banky by zůstal Boriovi. Také s metodou Monte Carlo by si lámal hlavu někdo jiný.

Jenomže já nekývl. Nebylo proč. Neměl jsem malér, alespoň ne takový, jaký měl na mysli Tibor. Nepovedené manželství je po pracovní stránce docela žádoucí stav — člověk se zahryzne do práce a nekouká na hodiny.

Zavrtěl jsem hlavou a upřel na Tibora nechápavě oči. „Malér? Četl jsi mé služební hodnocení?“

„Čítal. Je také pěkné, až sa mi pozdáva, že sa ťa v Prahe chceli zbaviť.“

V podstatě měl pravdu. V papírech nebývá všechno, když je člověk rozumný. Ale v mých papírech bylo všechno. Má profesionální hrdost se vzbouřila. „Nemá cenu, abych tě přesvědčoval o opaku. Nepochybují, že si to dokážeš ověřit.“

„Dokážem. A keď poznám, že si ma klamal —“ veta se rozplynula v neurčité výhrůžce.

„Já? Psal jsem snad já svůj posudek?“

Prudce zvedl hlavu. „Nech ho písal, kto chcel. Klamár by si bol ty! Pre mňa by si bol klamárom ty! Jasné?“

Ticho se prohloubilo. Znovu sem dolehl hluk z kolonády ne nepodobný zvuku tekoucí řeky. Mlčeli jsme.

Věděl jsem přesně, co ho tíží. Volová hlava jsme mu tenkrát říkali — když jsme si byli jisti, že nás neslyší — ale už tenkrát jsme věděli, že ta podoba je jen vnější. Tibor nebyl hlupák.

„No? Hovorím s tebou ako s kamarátom!“

Ne, hlupák rozhodně nebyl, jsou však chvíle, kdy přemíra chytrosti škodí. Snad kdyby se zeptal přímo, pověděl bych mu o Magdě, o tom, jak mi ji v Praze připomínal kdejaký kámen, takže jsem vzal první místo, které mi nabídli, a ještě tady, v předpokoji, jsem neměl tušení, kdo bude mým šéfem, a bylo mi to docela jedno; prostě že naše setkání je pouhopouhá náhoda, která se zřídka, ale přece jen někdy v životě přihodí.

Jenže vyprávět Tiborovi o Magdě se mi nechtělo. Nebyl jsem si jist, že o ní dokážu rozprávět s tou trochou nezbytného cynismu, s jakým se o takových pádech vykládá.

Nehledě na to, kde byla jistota, že mi uvěří? Byl by manželský rozvrat v jeho očích dostatečným důvodem, aby člověk chtěl změnit místo? Asi těžko. Jak bych ho přesvědčil, že v mých ano? A konečně — proč vůbec mám něco vysvětlovat? Cožpak jít bez odmluvy tam, kde je potřeba, je v tomto věku kladných hrdinů věc tak mimořádná, že potřebuje vysvětlení?

„Hovorím s tebou ako s kamarátom,“ opakoval.

„Já taky,“ pronesl jsem lehce, „ale ani kamarádovi se nemám k čemu přiznat.“

Tibor pokrčil rameny. „Ako sa páči.“ Příležitost minula. „Potom je skutočne treba tvoje schopnosti využiť. Choď za kapitánom Trčkom, ten ti dá prácu!“

„Provedu, soudruhu majore!“ zahřměl jsem předpisově.

Oba jsme pohlédli na nedopité sklenky.

„Môžete ísť,“ řekl Tibor.

Vypochođoval jsem z kanceláře.

3.

Kapitán Trčka byl práv svému jménu. Dlouhý, hubený, s krátce střiženým prošedivělým ježkem a chytrýma tmavýma očima byl pravým opakem svého nadřízeného. Zdalipak se mu tady říká tyčka, napadlo mě, když jsem vešel a stavěl se do latě.

Trčka si na řízné vystupování nepotrpěl. Sotva jsem začal, zvedl ruku a přerušil mě: „V pořádku. Major Sitenský mi právě volal.“ Mluvil tichým, podivně bezbarvým hlasem. „Mám vás seznámit s ostatními pracovníky a pak vám předat vyšetřování loupeže v Korvínově ulici.“

Mohlo mu být kolem čtyřicítky, spíš mín, tak sedma — osmatřicet. Až později jsem se dozvěděl, že je mu přesně o deset let víc. Hubeňouři nestárnou. Měl pravděpodobně na starosti chod celé úřadovny — Tibor asi víc reprezentoval a udržoval styky.

V kancelářích bylo prázdno — většina osazenstva sloužila v terénu.

Zajímal jsem se, zda sledují nějaký zvláštní případ. Kapitán zavrtěl hlavou. „Ne. Samé malé ryby. Zato spousta.“

„A výsledky?“

„Jak kdy. Šedesát, sedmdesát procent. Někdy taky jen polovina. To vy v Praze jste lepší, ne?“

Ani nevím. V mord partě — ve skupině pro vyšetřování vražd,“ rychle jsem se opravil, „se většinou vyšetřil každý případ. Jak vypadala běžná agenda, vám nepovím. Velké rozdíly nebudou.“

Trčka otevřel jednu z kanceláří na konci chodby. „Tady budete sedět. Přes stůl máte podporučíka Boriu. Ten má momentálně Korvínku na starosti. Teď na ni budete dva — vy jako vedoucí skupiny.“

4.

Když jsem se vrátil od oběda, seděl u protějšího stolu muž zhruba mého věku a psal. Dlouhé slámově žluté vlasy mu spadaly do čela. Jakmile jsem otevřel, odhodil je naučeným pohybem dozadu a odložil pero. „Boria. Pěkně vás vítám.“

„Charvát.“ Potřásli jsme si rukama. Chvíli jsme se odhadovali očima. Vypadal pěkně. Opálená tvář dobře kontrastovala se světlými vlasy a dvěma řadami bílých zubů, když se usmál na přivítanou. Statná postava trénovaného atleta byla zřejmá i pod bílou košilí a volným sakem z jelenice. Šedivá kravata s drobným zeleným vzorkem svědčila o vkusu a smyslu pro detail.

Pokud jde o mne, Boriův dojem byl nepochybně horší. Co viděl? Shrbeného třicátníka s řídnoucími vlasy, s brýlemi na nose, v utahaných šatech a seprané flanelové košili. Pomyslel jsem si, že tady, v lázeňském městě, se svým šatníkem těžko vystačím.

„Slyšel jsem, že vám přišli Korvínu,“ zubil se Boria.

Fajn. Zdá se, že skutečně nelezu nikomu do zelí.

„Ano. To si tu každý případ přehazujete jako horký brambor?“

„Ne. Jenom tenhle. A jenom proto, že je zatraceně vychladlý. Když byl horký, kdekdo se o něj pral. Teď zbyl na mne. Nižší šarže se u nás už nevyskytuje.“

„To je to tak strašné?“

„Je. Zřejmě jsme narazili na profesionály. Jeden dokonale připravený případ a dost. Zajištění na celý život. Jako ve filmu. Jen happy end chybí. Chlapeček, který si poznamenává čísla autů, bohužel asi spal.“

„K loupeži došlo v noci?“ Jen jsem to dořekl, ukousl bych si jazyk. Zaručeně to myslel jako přirovnání.

Naštěstí nemyslel. „Ano, v půl čtvrté. Sedmého června v půl čtvrté v noci. Vlastně pomalu ráno. To datum hned tak nezapomenu.“

To znamená před dvěma a půl měsíci. I to je dobré. Kdo mi po takové době může vyčítat, když na nic nepřijdu?

„Jak to, že znáte tak přesně čas?“

„Na ten je nejvíc svědků. Banka je v přízemí normálního činžáku a lupiči si otevřeli dveře trezoru dynamitem. Jak říkám — profesionálové. Nepůjdeme?“

„Kam?“

„Trčka říkal, abychom k němu zašli, až se vrátíte.“

5.

„Ubytování už pro vás mám,“ přivítal mě Trčka. „Míšeňský dvůr. Tam začíná skoro každý. Nemám pravdu Luboš?“

Boria se ušklíbl. „Gratuluju. Za měsíc se z Hófu stěhujete, kdybyste měl bydlet ve stanu.“

„No, no. Tak hrozné to zas není,“ řekl Trčka. „Já v Míšeňáku vydržel čtvrt roku.“

„Asi vám tam nikdo nechrápal jako mně.“

„Ale chrápal. Jeden major. Jako když řeže pilou. Ovšem člověk si zvykne. Když se odstěhoval, docela mi jeho chrápání chybělo.“ Obrátil se ke mně. „Míšeňák má pro vás dvě nesporné výhody. Za první je blízko a za druhé není drahý. A vlastně za třetí, že vůbec je.“

„To především,“ poznamenal Boria.

„Jo a ještě něco. Na ubytovací správě nikdo nebyl. Volal jsem proto rovnou do Míšeňáku a domluvil se s dědou Weissem. To je tamní správce. Připomeňte mi zítra, ohlásím vás na správě. A teď k věci. Tady,“ přisunul mi dva objemné fascikly, „je váš případ.“

Potěžkal je v ruce. „Dobrych pět kilo. Čtení na týden, když sebou hodíte.“

„A má to cenu?“ odvážil jsem se.

Trčka se zamračil. „Co? Abyste to četl? Jak jinak se chcete s případem seznámit?“

„A musím se s ním vůbec seznamovat? Nezlobte se, ale nedovedu si dost dobře představit, že bych po dvou a půl měsících objevil něco, na co jste nepřišli. Zdá se mi, že to bude zbytečná ztráta času.“

„To si vyjednejte se soudruhem majorem. Já od něho dostal jasný příkaz.“

„A váš názor?“

„Nemůže škodit, když se na případ ještě někdo podívá. I když, mám-li být upřímný, žádné zázraky nečekám,“ dodal chlácholivě.

„Aspoň to,“ oddechl jsem si. „Mám takový pocit, že každého nováčka ubytujete v Míšeňáku a předhodíte mu Korvínku.“

Trčka se zasmál. „V té kombinaci jste zatím první. Abych vás uklidnil. Myslím, že vím, proč náčelník chce, abyste se ještě vy pokusil o štěstí. Předevčírem jsem mu navrhl, abychom oznámili na kraj, že zastavujeme vyšetřování. Zpočátku nám totiž soudruzi z kraje vydatně pomáhali —“

Boria zakašlal.

„No, pomáhali... v každém případě se vyšetřování zúčastnili. Teprve když k ničemu nevedlo — nebo — prostě později ztratili zájem. Tak aby věděli, že jsme v koncích.“

„Tedy spíš jako taktický manévr?“

„No, dejme tomu. I když dva a půl měsíce je dost dlouhá doba, abychom poznali, na čem jsme. Kdyby nás bylo víc, neřeknu. Vyčlenit zvláštní skupinu, dva tři lidi, a ti ať pátrají. Jenomže my těch prkotin máme, že často nevíme kam dřív. Navíc se z toho případu stalo úplné trauma. Mládenci nepřemýšlejí o ničem jiném — a to se pak odráží v běžné práci.“

„Dovedu si představit. Co si však slibujete od toho podání? Že vám pošlou lidi pro tu zvláštní skupinu?“

„Proboha ne. Nám stačí trochu klidu. Musíme si přiznat, oni i my, že první kolo jsme prohráli. Pobočka byla vyloupena skupinou neznámých pachatelů. Vše, co jsme dosud zjistili, nestačí na jejich odhalení. Nezbývá, než se připravit na druhé kolo.“

„Které si představujete jak?“

„Jak?“ opakoval kapitán. „Tři milióny je spousta peněz. Mít je ve slamníku a denně vstávat v půl šesté a chodit do práce za patnáct stovek vydrží málokdo. Pokud jsou lupiči odsud, a já jsem přesvědčen, že jsou, nakonec je dostaneme. A dostaneme je tím dřív, čím dřív uznáme, že jsme v prvním kole prohráli. Dokud budeme podupávat okolo, do té doby budou ve střehu. Teprve až odtroubíme, co možná nejhlasitěji, a tiše zaměříme svou pozornost druhým směrem, teprve pak máme naději. Dřív ne.“

Odvahu podobného návrhu ocení pouze člověk od fochu. Loupež tři miliónů je případ s velkým P. Ten, kdo ho vyřeší, má v kapse další hvězdu. A nejen to. Takový úspěch překročí hranice kraje. Vezme-li se šikovně do ruky, znamená článek v Kriminalistickém sborníku, přednášky, expertizy u jiných případů a třeba i zaměstnání v Praze. Vzdát se dobrovolně podobných příležitostí, přestat podupávat okolo, to není jen tak. Teoreticky má Trčka pravdu. Ovšem prakticky je to jiné: vždycky je naděje, že se při tom podupávání zakopne o pachatele. Odmítnout takovou naději, na to je zapotřebí hodně rozumu, kritického ducha a rozvahy.

S úctou jsem pohlédl na kapitána Trčku. „Souhlasím s vámi do puntíku. Proč mě ale potom nutíte —“

„Respektuji příkazy nadřízeného. Konečně měsíc nebo dva nás nezabije. Tohle je čekání na léta. A co když budete mít štěstí?“

6.

Zbytek pracovní doby jsem prokecal s podporučíkem Boriou — vlastně s Lubošem. Hned po audienci jsme si zašli na skleničku a připili na tykání.

K loupeži, přesně řečeno k explozi, která vyrazila pancéřové dveře trezoru, došlo ve tři hodiny třicet sedm minut. Výbuch otřásl činžákem a většinu obyvatel vzbudil. Pět lidí pohlédlo na hodinky a udalo tento čas. Někteří vyhlédli z oken

a neviděli nikde nic podezřelého. Domovník, který byl výbuchu nejbližší, neslyšel nic. Vrátil se opilý z hospody a spal.

Pro naši dobu je charakteristické, že nikdo z obyvatel domu se nešel podívat, kde to bouchlo. Zhruba za čtvrt hodiny dům opět upadl do spánku, jen důchodce Matyáš Cimler nemohl usnout. Ležel v posteli a marně počítal ovečky. Prohlašuje, že po výbuchu neslyšel, že by ulicí někdo šel. Rozhodně neslyšel startovat auto.

Bydlí ve třetím patře a měl otevřené okno. Vypadá rozumně, jeho svědectví je možné věřit. On také přišel otevřít hlídce VB.

Kořvínovou ulicí projížděla tu noc autohlídka VB dvakrát. Poprvé krátce po jedenácté, podruhé ve tři čtvrti na pět. Při druhé jízdě si povšiml vrchní strážmistr Ulrich vyhnutých mříží na posledním okně pobočky. Vůz zastavil a posádka zjistila, že okno za mřížemi je otevřené.

Vrchní strážmistr Ulrich okamžitě odjel pro posilu. Na místě zůstal náčelník hlídky. Dlouho se pokoušel dozvonit na domovníka. Konečně mu otevřel pan Cimler, který ho informoval o výbuchu. Společně probudili domovníka. Pan Maršíček se sotva držel na nohou.

Mezitím přijela posila. Jiný vůz jel pro ředitele pobočky.

Domovník, Alois Maršíček, se zatím vzpamatoval natolik, že s ním byla řeč. Udal, že nemá klíče od pobočky a že trezor — výbuch byl od počátku spojován s možností loupeže — ležící v suterénu, je od ostatních sklepů domu oddělen betonovou zdí. O tom se také náčelník hlídky na místě přesvědčil.

Krátce po šesté dorazil na místo další vůz, přivázející ředitele pobočky s hlavním pokladníkem. Ředitel odemkl vchod. Uvnitř bylo vše v pořádku, s výjimkou rozbitého okna, ke kterému byl přisunut psací stůl. Ve vzduchu se vznášel štiplavý dým. Jak procházeli místnostmi, byl stále hustší. Příslušníci VB v něm poznávali charakteristický pach spáleného střelného prachu.

U dveří, kterými se sestupovalo k trezoru, byla koncentrace již tak velká, že někteří z přítomných začali kašlat. Ředitel pobočky, trpící astmatem, odmítl jít dál.

Dolů tedy sestoupili pouze tři příslušníci VB a hlavní pokladník. Protože výbuch roztříštil stropní osvětlení, rozsvítili si ruční svítilny. Na posledním schodu se jim naskytl otřesný obraz.

Velké pancéřové dveře ležely vyvráceny na betonové podlaze. Za nimi zel černý otvor. Na první pohled bylo jasné, že trezor je prázdný.

7.

Dnes se zdá, že postup příslušníků VB byl ukvapený. Snad měli zůstat nahoře a k trezoru vůbec nesestupovat. Ovšem po bitvě je každý generálem. Zvláště když se prohraje.

Důvody velitele hlídky mají také svou váhu. Měl k dispozici psa a chtěl ho nasadit na stopu dříve, než ulice ožije ranním ruchem. Doufal, že nalezne nějaký předmět, který lupiči zapomněli a který by posloužil k navedení psa.

Dělal to tak pokaždé a neuvědomil si, že dým znemožňuje jakoukoli pachovou identifikaci. Pes nebyl k ničemu. Nenašel ani okno, kterým se lupiči dostali dovnitř a unikli ven.

Tak zůstalo pouze nepochopitelné, ale zcela neotřesitelné svědectví těch, kteří sestoupili k trezoru první, že neviděli žádné stopy.

Přišlo se na to při výslechu pokladníka, který si nepamatoval, že by v prachu na schodech, po kterých scházeli, spatřil nějakou stopu.

„Ale to je nesmysl, namítl Trčka, který ho vyšetřoval. „Musely tam přece být stopy lupičů. Jak jinak by ty peníze vybrali?“

„Nejspíš jsem si jich nevšiml,“ mínil pokladník.

Ovšem ti tři, kteří šli s ním, si nevšimli také ničeho. Velitel hlídky se tím dokonce hájil.

„Kdybych tam zahlédl nějakou stopu, můžete být jistí, že bych zarazil. Tolik zkušeností přece mám. Šel jsem první. Ale právě, že tam nic nebylo, jen hladká plocha prachu na každém schodu, běžel jsem dolů. Čekal jsem, že pachatele dopadneme při činu.“

Ani to se nedalo vyloučit.

O důkladnosti vyšetřování svědčí, s jakou pečlivostí byla tato záhada zkoumána. Byly odebrány vzorky prachu na schodech a laboratorně zjišťováno, za jak dlouho se usadí. To pro případ, že lupiči odešli dřív, než se prach snesl na zem.

U svítilen, kterými si členové hlídky svítili, se měřila momentální intenzita světla v podobném prostředí. Ověřovalo se tak, zda sestupující vůbec mohli stopy rozeznat.

Výsledky bohužel nebyly takové, aby svědectví jednoznačně vyvrátily nebo potvrdily.

Jestliže lupiči dokázali vybrat trezor a opustit sklepení do tří minut po explozi — a to nebylo nemožné — nemuseli zanechat stopy. Prach po výbuchu se ve větším množství začínal usazovat až během čtvrté minuty.

Stejně tak intenzita ručních svítilen byla dostatečná, pokud ovšem ten, kdo jich užíval, po stopách skutečně pátral. To znamená, že se alespoň občas měl zastavit a prohlédnout stupeň schodiště, na němž stál. To se však nestalo — sám velitel hlídky prohlásil, že běžel dolů.

Podivné svědectví o nepřítomnosti stop dalo vznik jedinému podezření, jež nebylo dodnes vyvráceno ani potvrzeno. Pokud opravdu prach na schodišti nebyl porušen, zdálo se pravděpodobné, že trezor byl vyloupen již dříve a exploze měla jen svést pátrání na falešnou stopu.

Výraz vyloupen není na místě. V takovém případě byl řádně odemčen a vybrán. Podezřelými se stávali všichni zaměstnanci pobočky.

Proti této svůdné teorii se namítalo dvojí. Za prvé — proč nedošlo k loupeži před jiným výplatním termínem, když tentokrát místo očekávaných deseti miliónů byly v trezoru sotva tři. Za druhé — proč na nedostatek stop upozornil právě

pokladník, který by vzhledem k tomu, že měl klíče od trezoru, musel být jedním z pachatelů.

Zástupci kraje však trvali na svém a tak přesně týden po loupeži, přes odpor kapitána Trčky, byli zaměstnanci pobočky vzati do vazby. U všech se provedla podrobná domovní prohlídka. Její výsledek se rovnal nule. Také revize účetních knih nepřinesla nic závadného.

Zadržení ochotně vypovídali a jejich výpovědi se i v podrobnostech shodovaly. Všichni měli alibi ostatních členů rodiny, že se kritickou noc zdržovali doma.

Kapitán Trčka, tehdy právě pověřený vedením vyšetřování, je na svou odpovědnost propustil.

8.

Míšeňský dvůr stál šikmo na druhé straně kolonády. Debata u Trčky ve mně stačila vyvolat skličující představy, které vlastní budova plně potvrzovala.

Rozsáhlý čtvercový objekt se zamřížovanými okny připomínal kasárny. Téměř s jistotou jsem u vchodu očekával dozorčího; bělovlasý děda, klimbající nad hrnkem melty v kukani vrátnice, znamenal radostné překvapení.

Zaťukal jsem na sklo. „Pan Weiss?“

Stařík sebou trhl a otevřel oči. „Co je?“

„Jmenuji se Charvát,“ představil jsem se. „Poručík Charvát. Volal vám kapitán Trčka z kriminálky a vy jste mu prý slíbil, že mě ubytujete.“

„Volal,“ probíral se stařík. „Na jak dlouho to bude?“

„No snad nastalo,“ řekl jsem nejistě.

„Nastalo?“

„Rád bych. Záleží na vás, kam mě dáte. Něco samostatného byste tu nenašel?“

„Tady?“ zasmál se ubytovatel. „Tohle je vojenská ubytovna, vážený pane. Pokoje pro šest, osm lidí. Čtyři jsou minimum. A to musíte být nejmiň kapitán, abyste se do nich dostal.“

„Špatné,“ zasmušil jsem se. Odpuzující vidina nabývala na určitosti. „Víte, já to nechci kvůli sobě. Sám se vyspím třeba na chodbě. Ale mé zaměstnání mě občas nutí, abych si vzal něco s sebou a v klidu se na to podíval...“

„Chápu, chápu,“ kýval stařík hlavou. „Nehodili vám náhodou na krk taky tu banku v Korvínce?“

Lapl jsem po dechu. „Jak jste na to přišel, proboha?“

„No, před měsícem — ne, víc, před dvěma, tu kvůli té loupeži bydleli nějací z kraje. Těm jsem musel dát samostatný pokoj.“

„V tom případě mně taky.“

„Vážně?“ mžoural na mě děda podezíravě. „Abych se kvůli vám nedostal do maléru.“

„Nebojte se,“ pronesl jsem co nejpřesvědčivěji.

Děda váhal.

„Tak se podívejte,“ vytáhl jsem z tašky akta případu. Strčil jsem je tam ze zvyku jako čtení před spaním, netuše, že se mi hodí i jinak.

„Já vám věřím,“ zavrčel Weiss. „Uvažuju, kam vás dám. Víte co? Šoupnu vás do podkroví do šestky. Do podkroví dávám civilisty. Šestka je nejmenší a nikdo ji nechce, protože tam není k otočení. Když ale vyštosujete prázdný posteť do kouta, bude tam místa dost.“

„Fajn,“ souhlasil jsem. Uchvátil jsem klíč a povlaky s polštářem a vyrazil nahoru.

9.

Pokojík byl jako dlaň.